

Camellia

อดีต
สาวตกอับ
ขอใจดาร์ล

ใน
ฐานะ
เศรษฐินี
ยุค 80

重生八零甜妻有点狂

3

林间雪 หลินเจียนเสวี่ เขียน
นายน้อย แปล
Zoochan วา

บทที่ 204 การแต่งงาน ที่แปลกประหลาด

ศาลอนุญาตให้ญาติของจำเลยและโจทก์เข้าฟังการ
พิจารณาคดีได้ แต่ปกติแล้วคนที่ไม่เกี่ยวข้องจะไม่ให้เข้าไป

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเมืองซีหลี่เคยมีเหตุการณ์ที่ผู้
สังเกตการณ์กระโดดออกจากเก้าอี้มาทำร้ายจำเลย ตั้งแต่นั้นมา
ใครที่ไม่ใช่ญาติจะไม่สามารถรับอนุญาตให้เข้าไปในศาลอย่างเด็ดขาด
ส่วนผู้ช่วย คนดูแลหรือพี่เลี้ยงเด็ก จำเป็นจะต้องลงชื่อเอาไว้ก่อน

อย่างเล่อเว่ยจึงไม่นับ เพราะต่งเซียงไม่แก้พอฟที่จะจ้าง
คนดูแล เธอจึงทำได้แค่รออยู่ข้างนอก

แค่นอกห้องพิจารณาคดี ไม่ใช่ชนนอกศาล

ตามที่ทนายโจวบอก เล่อเว่ยสามารถนั่งรอตรงมานั่ง
ในส่วนรับรองของศาลได้ และกลับพร้อมกับต่งเซียงเมื่อการ
พิจารณาคดีสิ้นสุดลง

แต่คงดีที่จะเสร็จสิ้นเมื่อไรนั้นพูดยาก

ทนายโจวอธิบายภาพรวมกับทั้งสามคนว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง และชักชวนลู่อ้วนกับต่งเซียงถึงการปฏิบัติตัวในศาลอีกหลายครั้ง

ความเห็นอกเห็นใจของผู้พิพากษามีความสำคัญเช่นกัน โดยเฉพาะในศาลเยาวชนและครอบครัว

เช้าวันรุ่งขึ้น ต่งเซียงทำตามคำแนะนำของทนายโจว โดยการสวมเสื้อผ้าที่ดูดีแต่ไม่หรูหราจนเกินไป เพื่อแสดงให้เห็นว่า เธอมีหน้าที่การงานและฐานะทางการเงินที่มั่นคงพอจะซื้อชุดแบบนี้ได้

ในทางกลับกัน เขาให้ลู่อ้วนใส่เสื้อผ้ามอซอที่ยิ่งซีดเท่าไรยิ่งดี

ต่งเซียงแต่งเพื่อไปแย่งสิทธิ์ในการเลี้ยงดู จึงต้องทำให้ศาลเห็นว่า เธอมีความสามารถมากพอในการเลี้ยงดูเด็กหยาง ในขณะที่ลู่อ้วนแต่งให้ดู ‘ทุกข์ระทม’ เพื่อแสดงความบอบช้ำทางจิตใจจากการถูกหลอกให้แต่งงานกับเด็กซานเป่า

แม้ว่าในกรณีของเต็งซานเป่า ทั้งคู่อาจจะไม่ได้รับค่าชดเชยจากการโดนทำร้ายจิตใจมากนัก แต่อย่างน้อยๆ ก็อาจจะทำให้ผู้พิพากษาเกิดความสงสารพวกเธอ และมีอคติต่อเต็งซานเป่า

สำหรับคดีสมรสซ้อน โทษสูงสุดคือจำคุกสองปี โทษสถานเบาคือรอลงอาญา เมื่อคิดๆ ดูแล้ว พวกเธอน่าจะไม่ได้รับค่าชดเชยอะไร ทั้งลู่อ้วนและต่งเซียงเลยหวังว่าศาลจะพิจารณาเพิ่มโทษให้เต็งซานเป่าอีกสักเดือนสองเดือน ให้เขาติดคุกสักครึ่งปี ดีกว่าอยู่แค่สามเดือนแล้วออกมา

เล่อเว่ยเลือกใส่ชุดที่ค่อนข้างคล่องตัว เผื่อว่าเธอจะต้องแบกต่งเซียงหนียามจำเป็น!

มีคนมากมายมาที่บ้านของลู่อ้วน ทั้งพ่อแม่ น้องชาย และลูกพี่ลูกน้อง โดยรวมๆ แล้ว สมาชิกผู้ชายทุกคนในบ้านถูกเรียกให้มารวมตัวกันเป็นกลุ่มใหญ่

ตอนที่ตำรวจศาลเห็นจำนวนคน ก็ถึงกับพูดไม่ออก พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปทั้งหมด มีเพียงแค่ห้าคน

เท่านั้นที่เข้าไปฟังการพิจารณาคดีได้ ส่วนที่เหลือต้องนั่งรอลูก
บนม้านั่งในพื้นที่รับรองด้านนอกพร้อมกับเล่อเว

“เธอซื้อเล่อเวไซ้ไหม ปีนี้อายุเท่าไรแล้วละ”

“มีแฟนหรือยัง”

“ชอบผู้ชายแบบไหน”

“โอ้ เธอสอบเข้าโรงเรียนมัธยมที่หนึ่งได้หรือ!”

เล่อเวถูกรุมล้อมด้วยบรรดาญาติๆ ของลูจวน และ
เพราะสมัยนี้ พวกหนุ่มๆ ยังคงค่อนข้างสำรวม เมื่อเห็นเล่อเว
ที่ทั้งสาวและทั้งสวย พวกเขาก็ก้มหน้าเข้าไปใกล้ มีเพียงบรรดา
ป้าๆ และญาติฝั่งแม่ของลูจวนเท่านั้นที่ไม่เกรงใจและเอ่ยปาก
แซ่กถามกันไม่หยุด รวมทั้งวิพากษ์วิจารณ์ตั้งนานเป่ากันอย่าง
สนุกปาก

พอรู้ว่าเล่อเวคือพลเมืองดีคนนั้นที่มองออกว่าเต็ง-
ซานเป่าหลอกลวงผู้หญิงสองคนในเวลาเดียวกัน ทั้งยังช่วย
เปิดโปงเรื่องสมรสซ้อนและแจ้งความ พวกญาติๆ ของลูจวน
ยิ่งกระตือรือร้นจนทำให้เล่อเวรู้สึกหนักใจไม่น้อย

“นี่ กินแอปเปิลสิ!”

“อยากกินขนมไหว้พระจันทร์ไหม บ้านฉันทำเองเลยนะ!”

“หนูยังไม่มีแฟนจริงๆ เหรอ”

“คุณป้าละก็ เด็กเขายังเรียนมัธยมอยู่เลย”

“เอาไข่ไปกินเถอะ เอาไปสิ!”

เมื่อเสียงไม่ได้ เล่อเวยจึงกินทั้งไข่และแอปเปิล ก่อนจะถามด้วยความสงสัยว่า “ป้าๆ อยู่ที่เมืองซีหลี่กันหมดเลยหรอคะ”

“พวกเราก็อาศัยอยู่แถวนี้กันหมดนั่นแหละ เธอเป็นคนเมืองซีหลี่เหมือนกันหรอ”

“ฉันมาจากหมู่บ้านเฟิงเล่อคะ”

“อ้อ...หมู่บ้านเฟิงเล่อ คงไม่ง่ายเลยสินะกว่าจะเข้าเรียน ม. ปลาย ได้”

เล่อเวยยิ้มก่อนจะถามว่า “พวกคุณป้าเคยเจอเต็งซานเป่าไหมคะ”

“ไม่เคยเลย” คุณป้าคนที่มัดผมบอกเธอ แต่เล่เวยดูไม่
ออกว่าเป็นญาติฝ่ายไหนของลุงจวน “การแต่งงานของจวนเอ๋อร์
แปลกมากเลยละ!”

ตัวอย่าง

บทที่ 205 ตลกมาก!

“แปลกจริงนั่นแหละ! ตามธรรมเนียมแล้ว เราต้องจัดงานแต่งงานก่อนจดทะเบียนสิ แต่ของจวนเอ๋อร์ก๊าลับจดทะเบียนก่อน เพราะไอ้เลวนั้นมันอ้างโน่นอ้างนี่ ไร้สาระทั้งเพ ชั่วจริง ๆ ที่มาหลอกจวนเอ๋อร์ของเรา!”

เล่เวเยเข้าใจในทันที ครอบครัวของลู่จวนมาจากเมืองซีหลี่ ญาติๆ ของเธอเองก็มาจากที่นั่นหรืออยู่ในหมู่บ้านใกล้เคียงกัน แต่งานเป่าเลยไม่กลัวเสียงจัดงานแต่งงานกับเธอ ใครจะไปรู้ อาจมีญาติของลู่จวนจากหมู่บ้านตั้งเจียออกมาแฉกลางงานว่าเขาจับปลาสองมือก็ได้

แต่การจดทะเบียนสมรสทำได้ง่าย ๆ โดยไม่ต้องวุ่นวายกับใคร

เป็นผลให้มีเพียงพ่อ แม่ และน้องชายของลู่จวนเท่านั้นที่เคยพบเต็งซานเป่า ญาติที่เหลือส่วนใหญ่รู้แค่จวนเอ๋อร์แต่งงาน และชายคนนั้นแซ่เต็ง

ผู้ชายแซ่เต็งนั้นมียู่มากมาย

พอพูดถึงเรื่องนี้ ในบริเวณพื้นที่รับรองแห่งนั้น ก็มี
คำตำหนิตึ่งซานเป่าดังขึ้นอีกระลอก

พวกบ้าๆ และลูกพี่ลูกน้องของลู่จวนต่างก็ผสมโรงด่ากัน
ไม่หยุด

และทันทีที่คนจากบ้านสกุลเต็งเข้ามาในพื้นที่รับรอง
สิ่งที่พวกเขาได้ยินก็คือ “ไอ้สารเลวเต็งซานเป่า อย่าได้มีลูกกับ
ใครเลย!”

นางเต็งไม่พอใจทันที และพูดออกมาว่า “นั่นใคร! กล้ามา
พูดไร้สาระที่นี้! ตัวคนพูดนั้นแหละไม่สมควรมีลูกมีหลาน!”

เมื่อได้ยินคำนั้น เล่อเวยก๊อดไม่ได้ที่จะหัวเราะออกมา
สงสัยนางเต็งจะถูกกันไม่ให้เข้าห้องพิจารณาคดีเช่นกัน

แต่ก็ดี อย่างน้อยๆ เวลาพูดถึงสิทธิในการเลี้ยงดู คน
จากบ้านสกุลเต็งที่เข้าไปล้วนเป็นคนที่มีฐานะแล้ว
แต่ละคนจึงไม่ต้องการให้เต็งหยางอยู่ในบ้านสกุลเต็งอีก

เมื่อคิดเช่นนั้นแล้ว นี่อาจเป็นเหตุผลว่าทำไมพวกเขาถึงเกลียดกล่อมให้นางเติ้งรออยู่ข้างนอก

จนมาเจอเข้ากับคนจากบ้านสกุลลู่

ถึงนางเติ้งจะทำตัวหยาบคาย แต่คนบ้านสกุลลู่ก็ไม่ยอมคนเช่นกัน จึงตอกกลับไปว่า “ผู้ชายที่หลอกให้ผู้หญิงแต่งงานด้วย ไม่สมควรมีลูกหรอกยะ!”

เล่อเว่ยกระแอมเบา ๆ แล้วบอกว่า “เจ้าหน้าที่คะ สถานการณ์แบบนี้ น่าจะแยกพวกเขาออกจากกันนะคะ”

เธอไม่ถือหากคนจากบ้านสกุลลู่กับสกุลเติ้งจะตีกัน แต่พวกเขาควรจะหยุดสาปแช่งลูกหลานของกันและกันก่อน

เพราะเติ้งซานเป่ามีลูกชายคนเดียวที่เกิดจากต่งเซียง เล่อเว่ยไม่อยากให้คำด่าทอสาปแช่งไปตกอยู่กับเติ้งหยาง เธอจึงต้องออกโรงห้ามปราม

ทันทีที่พูดจบ นางเติ้งก็สังเกตเห็นเธอ ดวงตาของหญิงชราเบิกกว้าง ก่อนจะรุดมาข้างหน้า แล้วตะโกนเสียงดังว่า

“แกนี่เอง! ผู้หญิงชั่วที่ขโมยหลานฉันไป! เอาหลานชายฉันคืนมานะ!”

ปฏิกิริยาตอบสนองของเล่อเว่นั้นเร็วมาก ทันทีที่นางเติ้งกระโจนเข้าไปเธอ เจ้าตัวก็ถอยหลังไปหลายก้าว และรีบแทรกตัวเข้าไปอยู่ท่ามกลางบรรดาบ้ำๆ ของลู่จวน

บ้ำๆ หลายคนชอบเล่อเว่เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เธอไม่เพียงแต่เป็นผู้มีพระคุณของลู่จวน แต่หญิงสาวยังฉลาด น่ารัก และพูดจาอ่อนหวาน ชะใจบ้ำๆ ได้อย่างง่ายดาย บ้ำสองคนจึงเข้ามายืนประกบตรงหน้าเธอ และผลักนางเติ้งออกไป “คิดจะทำอะไรละ! จะทำอะไร! มาเรียกร้องหาหลานชายอะไรตรงนี้! บ้ำหรือเปล่า ป่วยก็ไปหาหมอไป!”

“จริงด้วย เป็นยัยแก่ปากร้ายแบบนี้เอง ถึงได้คลอดไ้ต่อแหลอย่างนายเติ้งนั่นออกมา!”

“ลูกชายตัวเองหลอกลูกสาวคนอื่นให้แต่งงานไปทั่ว แล้วแม้อย่ามาเรียกร้องหาหลานชายอีก คิดว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่หรอละ”

นางเต็งโกรธมาก “ก็คือนั่นอีนางผู้หญิงเจ้าเล่ห์คนนี้ กับนั่งต่งเซียงมันมาที่บ้านฉันแล้วขโมยหลานชายฉันไป เต็งหยางเป็นหลานชายของฉัน!”

เสียงเล่าเวียดังมาจากด้านหลังของป่าทั้งสองคน “คุณยายคะ ระวังคำพูดด้วยสิคะ ที่นี้ศาลนะ จะพูดอะไรก็ต้องมีหลักฐาน คุณยายกับฉันไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ไม่ควรกล่าวหา กันง่าย ๆ แบบนี้นะคะ”

“แกนั่นแหละ!”

ป่าคนหนึ่งของลู่จวนหันมาถามเล่าเวียด “ไม่รู้จักกันจริง ๆ เหรอ”

“บอกว่ารู้จักไม่ได้หรอกค่ะ ฉันรู้แค่ว่าคุณยายคนนี้เป็นแม่ของเต็งซานเปา” เล่าเวียดบอก “แต่ฉันไม่เคยเจอเธอมาก่อนเลยไม่รู้ว่าทำไมเธอถึงเป็นแบบนี้...หลานชายของเธอหายไป เหรอคะ”

“ถ้าหลานหาย ก็ไปตามหาเอาเองสิ จะมาหาเรื่องเด็ก ให้ได้อะไร”

“ก๊นังนี่มันขโมยหลานชายฉันไป!” นางเต็งมองเลื้อเวย
ด้วยสายตาคุกรุ่นราวกับลูกไฟที่อาจจะเผาเธอให้ตายทั้งเป็น
“แล้วมันยังทำร้ายลูกชายฉันด้วย!”

คนจากสกุลลู่ระเบิดเสียงหัวเราะออกมาทันทีที่นางเต็ง
พูดจบ

ดบอปปา

บทที่ 206 กลับดำเป็นขาว

ผู้ขายสองสามคนจากสกุลลู่อู้อี้มาทางเล่อเว่ย ก่อนจะหัวเราะ แล้วพูดว่า “ล้อเล่นหรือเปล่า ผู้หญิงตัวแค่นี้ จะบุกเข้าไปในบ้านยายแล้วขโมยหลานชายยายมาได้ยังไง คนในบ้านยาย ทำมาจากกระดาษหรือ”

“จริงด้วย ยายคนนี้น้ำเป็นต้วชัดๆ!”

“ยายแก่คนนี้บ้าไปแล้วหรือเปล่า”

“พวกคุณมากับยายแก่นี้ใช่ไหม รีบพาไปหาหมอเถอะ อย่าปล่อยให้เป็นบ้าไปมากกว่านี้เลย!”

คนที่อยู่ในลานบ้านนางเต็งคิ่นนั้นส่วนใหญ่เป็นลูก ๆ ของนาง และตอนนี้ก็อยู่ในห้องพิจารณาคดีกันหมด คนที่มา กับนางเต็งเลยเป็นลูกเขยกับลูกสะใภ้ที่รู้เรื่องในคิ่นนั้นไม่มาก พวกเขาเห็นแค่ว่าคนของตนกลับบ้านมาด้วยอาการช็อคทำแผลง เท่านั้น

เมื่อลองถามอีกฝ่ายดู น่าเสียดายที่คืนนั้นมีตมมาก และมีแค่แสงไฟจากลานบ้าน นอกจากนางเต็งที่เผชิญหน้ากับเลอเว โดยตรง คนอื่นๆ ไม่มีใครเห็นหน้าเธอชัดๆ เลย พวกเขารู้แต่ว่า ต่งเซียงพาชายคนหญิงคนมาก่อเรื่อง แล้วแอบเข้าไปในบ้าน ของลูกชายคนโต ก่อนจะลักพาตัวเต็งหยางไป

สะใภ้คนโตที่ลนลานตื่นตระหนกในตอนนั้น กล่าวว่า ทุกคนจะเป็นกังวล และรู้สึกโกรธมากเมื่อรู้ว่าเด็กถูกขโมยไป แต่พอรู้ว่าเป็นต่งเซียง ความกระวนกระวายใจของเธอก็ลดลง

เป็นเรื่องปกติที่แม่จะพาลูกไปด้วยไม่ใช่หรอ ถึงเต็งหยาง จะเป็นหลานของนางเต็ง แต่เด็กคนนี้ก็เป็ลูกของต่งเซียง เช่นกัน! นอกจากนี้ สกุลเต็งไม่ได้มีแค่เต็งหยางคนเดียวเสียหน่อย ลูกของเธอก็เป็นหลานสกุลเต็งคนหนึ่งเหมือนกัน!

สะใภ้คนโตเพิ่งจะมีลูกคนที่สามและเป็นผู้ชายเหมือนกัน ยิ่งทำให้เธอรู้สึกว่า ต่งเซียงควรพาเต็งหยางไปอยู่ด้วย เพราะ ลูกชายกับแม่ก็ต้องอยู่ด้วยกันสิ!

นางเต็งหมกมุ่นอยู่แต่กับเต็งหยาง จนแทบจะไม่สนใจ ลูกชายของเธอเลย นี่มันเรื่องอะไรกัน!

พอคิดได้อย่างนั้น สะใภ้คนโตก็ก้าวไปข้างหน้าแล้ว
ดึงตัวนางเต็งออกมา ก่อนจะพูดว่า “คุณแม่คะ ที่นี่ศาล อย่า
ก่อความวุ่นวายเลยคะ”

“ในศาลแล้วยังไง ศาลไม่ใช่ที่ที่ให้ความยุติธรรมกับ
ประชาชนตาต้าๆ อย่างพวกเราหรอกหรอ นังผู้หญิงคนนี้
มันขโมยหลานชายคนโตของฉันไป ศาลก็ต้องจัดการให้ฉันสิ!”

บ้านสกุลหลู่หงุดหงิดขึ้นมาอีกหน เมื่อได้ยินนางเต็ง
พูดอย่างนั้น “มาร้องหาความยุติธรรมอะไรมีทราบ ลูกชายเลวๆ
ของแกหลอกจวนเอ๋อร์ของเรา เราสิที่ต้องได้รับความยุติธรรม!”

“สมกับเป็นแม่ลูกกันจริง ๆ คนแม่สร้างเรื่องหลอกคนอื่น
ส่วนคนลูกก็หลอกผู้หญิงให้แต่งงานด้วย!”

สะใภ้คนโตรู้สึกละอายใจและอดไม่ได้ที่จะก่นด่าเต็ง-
ซานเป่าในใจ

ทำตัวแบบนี้ได้ยังไงกัน!

ใช้ชีวิตกับต่งเซียงให้ดีๆ ไม่ได้เหรอ อยากมีคนอื่น
ก็มีไปสิ ผู้ชายก็เป็นแบบนี้กันทั้งนั้น จะจดทะเบียนสมรสกับ
ลู่อวนให้เป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมาทำไม

แล้วยังไงละตอนนี้ ต้องมาขึ้นโรงขึ้นศาล ได้ยินว่ามีการ
ลงโทษด้วย ถึงขั้นจำคุกเชียวนะ! เธออดกังวลไม่ได้ว่าการที่อา
คนที่สามเป็นแบบนี้ จะส่งผลกระทบกับลูกชายของเธอยังไงบ้าง
ช่างน่าหวั่นใจเสียจริงๆ!

“คุณแม่ ยังไงละ น้องสามก็ทำผิดกับลูกสาวเขาจริง ๆ
เราไปนั่งตรึงโน้นกันเถอะค่ะ”

“ทำผิดเรื่องอะไรมึนทราบ ใครบอกว่าซานเป่าเป็นคนหลอก
นั่นนั่นอาจจะเป็นผู้หญิงหน้าด้านที่เข้ามาจับซานเป่าแล้วบังคับ
ให้จดทะเบียนสมรสก็ได้ นั่นนั่นต่างหากที่ทำผิดกับลูกชายฉัน!”

ความพยายามในการกลับดำเป็นขาวของนางเต็งทำให้
เล่อเว่ยถึงกับขมวดคิ้ว และไม่ต้องพูดถึงคนบ้านสกุลลู่อวนที่อยู่
ตรงนั้น

พวกผู้ชายลุกขึ้นในทันที “นี่ พูดอะไรของยายนะ!”

“ลูกชายโง่ๆ ของยายคู่ควรให้จวนเออร์จับหรือเปล่า
เหอะ ไร้สาระสินดี!”

“จวนเออร์จะได้อะไรจากการจับลูกชายของยายมิทราบ
เติ้งซานเป่าต่างหากที่พยายามจะจับเธอ!”

นางเติ้งอาศัยว่าตัวเองแก่กว่า รู้ว่าพวกนั้นไม่กล้า
ทำอะไร จึงยื่นเท้าสะเอวใส่หน้าคนพวกนั้นแล้วพูดว่า “เห็นๆ
กันอยู่ว่านั่นน่ะอยากจะได้ตัวหลานชายของฉัน! มีลูกเองไม่ได้
ก็เลยอยากได้หย่างหย่างของเราอย่างไงล่ะ!”

บทที่ 207 ตรรกะแบบไหน

ทันทีที่คำพูดนั้นหลุดออกมา อย่าว่าแต่คนบ้านสกุลลู่ แม้แต่คนจากบ้านสกุลเต็งที่มากับนางเต็งก็ยังตกตะลึงและนิ่งกันไปหมด

ตรรกะแบบไหนถึงทำให้นางเต็งพูดแบบนั้นออกมาได้!

ต่างจากเล่อเว่ย เธอเคยอยู่กับยายเฒ่าเล่อ และคุ้นเคยกับหญิงชราที่ทำตัวเหมือนมะเร็งร้าย เห็นคำผู้ชายมากกว่าว่าผู้หญิงเป็นอย่างไร

สำหรับคนอย่างนางเล่อและนางเต็งแล้ว หลานชายคนโตคือทุกสิ่งทุกอย่าง คือผู้สืบสกุลของตระกูล ถึงแม้ว่าเชื้อสายนั้นจะไม่ได้สืบทอดชื่อแซ่ของนางโดยตรงเลยก็ตามที

ลูกชายยังต้องหลีกเลี่ยงให้กับหลานชาย เพราะถือว่าคนรุ่นต่อไปดีกว่าเสมอ เมื่อลูกชายให้กำเนิดหลานชาย หน้าที่ของพวกเขาทั้งหมดลง ส่วนเรื่องอื่นๆ อย่างการดูแลลูก คนแก่หรือเรื่องต่างๆ ในบ้าน ถือเป็นความรับผิดชอบของลูกสะใภ้ทั้งหมด

ยายเฒ่าเล่เป็นคนเช่นนั้น นางเต็งเองก็ไม่ต่างกัน

เล่เว่ยเข้าใจตรรกะของนางเต็งดี เต็งซานเป่าไม่ได้ มีอะไรพิเศษให้ต้องไล่ตาม ดังนั้นเธอจึงมองว่าลู่อ้วนกำลังไล่ตามสิ่งที่มีค่าที่สุดในครอบครัวของเธอ แล้วอะไรที่มีค่าที่สุดในบ้านของเธอแหละหรอ ก็เต็งหยางยังไงล่ะ!

ส่วนเหตุผลที่ลู่อ้วนอยากได้ตัวเต็งหยางก็เพราะเธอไม่มีลูกเป็นของตัวเอง เลยโลภอยากได้ลูกชายของคนอื่น!

อาจจะฟังดูไม่เข้าท่า แต่นางเต็งก็เชื่อของเธออย่างนั้น

เล่เว่ยไม่ได้รู้สึกโกรธ แต่กลับรู้สึกโชคดีที่เธอพาเต็งหยางกับต่งเซียงหนีออกมาได้ ไม่เช่นนั้น เด็กน้อยอาจจะถูกลี้นง โดยนางเต็งจนกลายเป็น ‘เล่ตง’ อีกคน!

หลังจากที่คนบ้านสกุลลู่อ้วนตระหนักถึงสิ่งที่นางเต็งพูด พวกเขา ก็โกรธจนหน้าดำหน้าแดง “นี่ ยายแก่ พุดจาไร้สาระเกินไปแล้วนะ กล้าดียังไงมาใส่ร้ายจวนเอ๋อร์ของพวกเรา!”

“ไม่สนแล้วโว้ย อย่ามาห้ามฉัน ขอเอาเลือดหัวนี้แกนี่ ออกมาสักหน่อยเถอะ!”

ในที่สุด ตำรวจสากลก็เข้ามาห้ามปราม “หยุดได้แล้ว หยุด ในศาลมันใช้สถานที่ที่ให้พวกคุณมาทะเลาะกันหรือยัง ใจคุณยายคนนี่มากับใคร”

“ครอบครัวโน้น!”

“แม่ของไอ้เฮงช่วยคนนั้น!”

เล่อเว่ยใช้จังหวะนั้น เอ่ยแทรกขึ้นมาท่ามกลางความวุ่นวาย “ครอบครัวของจำเลยค่ะ”

“เฮอะ! ครอบครัวของจำเลยตามฉันมา ลงไปที่พื้นที่รับรองชั้นหนึ่ง แล้วอย่าส่งเสียงดังอีก ไม่อย่างนั้นฉันจะให้ออกไปทั้งหมด!”

นางเต็งที่ด่าทอคนสกุลลูไม่กล้าหือกับตำรวจศาล สะใภ้คนโตเลยเป็นคนเข้ามาช่วยพาตัวออกไปพร้อมกับคนอื่นๆ

“เฮ้อ เจียบได้สักที ยายแก่นี้บ้าจริง ๆ เลย!”

“โชคดีที่เจอนเออร์ของเรา รู้ความจริงตั้งแต่เนิ่น ๆ ไม่อย่างนั้น ถ้ามีลูกด้วยกันขึ้นมา คงลำบากยิ่งกว่านี้แน่!”

เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ ญาติของลู่จวนก็หันมาขอบคุณเล่อเว่ยอีกครั้ง หลังจากเล่อเว่ยปลอบพวกเขาจนสงบลงแล้ว เธอก็ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ และเดินลงไปที่ชั้นหนึ่งอย่างเงียบๆ

อืม...

พื้นที่รับรองของชั้นหนึ่งเชื่อมต่อกับชั้นสองและโถงทางเข้าหลัก หากเล่อเว่ยต้องการพาตัวต่งเซียงออกจากโถงนั้น เธอคงต้องผ่านชั้นหนึ่งและต้องเผชิญหน้ากับนางเต็งอย่างแน่นอน

ถ้าเธอแบกต่งเซียงขึ้นหลังพาออกไป เล่อเว่ยมั่นใจว่าคนจากสกุลเต็งคงไม่มีทางตามเธอทัน แต่ทางที่ดี ไม่เจอกันเลยจะดีกว่า

เมื่อมองไปที่นาฬิกาบนผนัง ก็เห็นว่าใกล้ถึงเวลาที่ศาลจะเริ่มพิจารณาคดีแล้ว ไม่มีใครอยู่ตรงบันได แต่เธอก็ยังได้ยินบทสนทนาดังมาจากทั้งชั้นหนึ่งและชั้นสอง

คนบ้านสกุลลู่ยังคงตำทอคนของบ้านนางเต็ง

แต่ทางด้านสกุลเต็งนั้นค่อนข้างน่าสนใจ ลูกสะใภ้และ
ลูกสาวต่างพยายามโน้มน้าวนางเต็งทั้งทางตรงและทางอ้อม
ให้เลิกถึงหลานชายคนเล็กของเธอที่เพิ่งเกิดจากสะใภ้คนโต
เขาเองก็เป็นหลานชาย และที่สำคัญกว่านั้น เขาคือลูกชายคนแรก
จากลูกชายคนโตของตระกูล

ความหมายของพวกเธอก็คือ ให้ลืมเต็งหยางชะ พ่อ
ของเด็กมีแนวโน้มว่าจะติดคุก ค้มหรือที่จะแลกความสุขสบาย
ของลูกหลานสกุลเต็งทั้งหมดกับหลานชายคนเดียวที่ไม่มีพ่อ
ไม่มีแม่

ถ้าเป็นเมื่อก่อน นางเต็งคงจะด่าพวกเธอเรียงตัว แล้ว
ถามว่า หลานนอกทั้งชายหญิงคู่ควรที่จะเอามาเปรียบเทียบกับ
เต็งหยางแล้วหรือ

แต่ตอนนี้ลูกสะใภ้คนโตได้มอบหลานชายอันมีค่าให้กับ
เธออีกคน เมื่อคิดถึงต่งเซียง นางเต็งก็รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา

บทที่ 208 มีหยางเสวียปิงในทุก ๆ ที่

อย่างไรก็ตาม เมื่อลูกสะใภ้กับลูกสาวพูดอย่างนั้น นางเต็งก็เกิดความรู้สึกลังเลขึ้นมา

แต่เธอก็ยังไม่เต็มใจที่จะปล่อยเต็งหยางไป “ทำไมเราต้องยอมยกเชื้อสายของสกุลเต็งให้ผู้หญิงคนนั้นด้วย”

“เชื้อสายก็ต้องมีการคัดกรองนะคะคุณแม่ ถ้าไม่ได้มาล้มหัวจมท้ายด้วยกัน คุณแม่ไม่กลัวว่าจะเลี้ยงคนอกตัญญูไว้หรือคะ ดูอย่างเอ๋อเป่าสิ เรื่องใหญ่โตขนาดนี้ยังไม่ยอมมาเลย เขาไม่สนใจคุณแม่หรือซานเป่าด้วยซ้ำ ที่นี้กับหมู่บ้านหลู่ห่างกันแค่ไหนเชียว ทั้งหมดคงเป็นเพราะคุณแม่ไปโกหกตำรวจแล้วทำให้เขาเสียหน้านั้นแหละ”

ไม่มีคนจากบ้านเต็งเอ๋อเป่ามา

เล่อเว่ยไม่เคยเห็นคนในครอบครัวของเต็งเอ๋อเป่ามาก่อน จึงจำพวกเขาไม่ได้

เธอเห็นว่ามีคนคุ้นหน้าคุ้นตาอยู่เพียงแค่สองสามคนเท่านั้น

และเห็นได้ชัดว่า นางเติ้งหัวนั๊วเป็นอย่างมาก เพราะลูกสะใภ้คนโตกว่นน้ำให้ขึ้นไปหลายประโยค

ดูเหมือนว่า ชาวที่อู้อู้ซู่หลันแอบปล่อยออกไปจะกระทบจิตใจของพวกเขามากจริงๆ เมื่อสะใภ้คนโตคิดถึงลูกชายของตัวเองขึ้นมา จึงบอกเป็นนัยๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อมว่า นางเติ้งยังมีหลานชายคนโตอยู่อีกหนึ่งคน

และไม่ควรเก็บเรื่องคนอื่นมาเป็นปัญหา

เล่อเว่ยถอยออกมาและกลับขึ้นไปชั้นสอง เธออยากรู้ว่ายังมีบันไดทางอื่นให้ลงอีกหรือไม่

คนบ้านสกุลเติ้งไม่รู้ว่ามีคนได้ยินในสิ่งที่พวกเขาคุยกัน นางเติ้งเียบไปนาน จนในที่สุดก็โบกมือแล้วบอกว่า “เอาละฉันเข้าใจแล้ว แต่ถ้าหยางหยางไม่ได้อยู่กับฉัน เขาก็ไม่ควรได้อยู่กับนั่งตงเซียงเหมือนกัน ถึงยังงั้นซะ เขาก็แซ่เติ้ง! เพราะฉะนั้นเวลาสะใภ้คนโตใส่ชื่อลูกชายเข้าสามะโนครว

ให้ใส่ชื่อหยางหยางเข้าไปในครอบครัวของเธอกับสามีด้วย
ต่อไปจะได้ถือว่าเขาเป็นลูกชายของพวกเขา!”

“คุณแม่คะ ในเมื่อเด็กมีแม่แท้ๆ อยู่แล้ว จะให้ฉัน
เป็นอะไรคะ ครอบครัวของฉันเลี้ยงเด็กสี่คนไม่ไหวหรอกนะ
ทำไมไม่ให้ครอบครัวของเสี่ยวเป่าเขาดูแลล่ะ รายนั้นยังไม่มีลูก
ยกหยางหยางให้พวกเขาไปดีกว่าค่ะ!”

“พี่สะใภ้คะ! ฉันกับเสี่ยวเป่าวางแผนว่าจะมีลูกกันปีนี้
คงดูแลหยางหยางให้ไม่ได้ อีกอย่างถ้าตัวหยางหยางไม่อยู่กับ
เรา เราจะใส่ชื่อเขาเข้าทะเบียนบ้านได้ยังไง ทำไมไม่ได้หรอกค่ะ”

“ไร้สาระ!” นางเติ้งไม่พอใจ “ทำไมจะไม่ได้ แค่เอารูปถ่าย
ไปที่โรงพัก ก็จดชื่อเข้าทะเบียนบ้านได้แล้ว! เด็กต้องไป
ลงทะเบียนด้วยตัวเองหรือไง ตอนเธอใส่ชื่อลูกคนโต ก็ไม่ได้
เอาลูกไปด้วยไม่ใช่หรือ”

“แต่ว่า...”

“พอแล้ว! ฉันไม่ได้จะให้พวกเขาเลี้ยงดูหยางหยาง
สักหน่อย แค่ให้ใส่ชื่อในสำมะโนครัวเท่านั้นแหละ!”

ลูกสะใภ้สองคนมองหน้ากันไปมา สุดท้ายสะใภ้คนโตก็ถามว่า “แต่ถ้าคุณแม่ไม่ได้จะเอาตัวหยางหยางกลับมา แล้วจะให้เราใส่ชื่อเขาในทะเบียนบ้านทำไมคะ”

นางเต็งแหวเสียงเย็นชาว่า “เธอสองคนนี่มันโง่จริง ๆ ถ้าหยางหยางมีชื่ออยู่ในสำมะโนครัวของเรา ถึงเวลาต้องเข้าโรงเรียน นั่งต่งเซียงก็จะลงทะเบียนให้เขาไม่ได้ยังไงล่ะ ที่นั่นมันก็ต้องชมซานกลับมาขอร้องพวกเรา!”

สะใภ้คนโตหยุดคิดครู่หนึ่ง เธอรู้สึกว่าการพูดนั้นฟังขึ้น แม้จะมีบางอย่างไม่ชอบมาพากล แต่เธอยังคิดไม่ออกว่ามันผิดปกติตรงไหน อย่างไรก็ตาม ในเมื่อเธอไม่ต้องเป็นคนเลี้ยงดูเต็งหยางเอง จึงได้แต่พยักหน้า “ไหน ๆ เราก็อยู่ในเมืองแล้ว เตียวฉินให้ต้าเป่าไปจัดการแล้วกันค่ะ”

ในความเป็นจริง การจดทะเบียนเด็กเข้าสำมะโนครัวไม่จำเป็นจะต้องใช้รูปถ่าย และยังไม่มีบัตรประชาชนให้จนกว่าจะบรรลุนิติภาวะ หมายเลขบัตรประชาชนจะถูกระบุลงในสำมะโนครัวเมื่อมีชื่อในทะเบียนบ้านแล้วเท่านั้น

เล่อเว่ยไม่ได้ยินสิ่งที่หญิงชราพูด ไม่เช่นนั้นเธอคงพูด
ไม่ออกกับความคิดสกปรกและไร้ประโยชน์ของนางเต็ง

เธอเจอบันไดอีกทางซึ่งออกไปยังสวนด้านหลังของศาล
โรงอาหาร และหอพัก แต่มีป้ายเขียนไว้ว่าห้ามบุคคลที่ไม่ได้
รับอนุญาตเข้า

โจทก์จะไม่ใช้บุคคลที่ได้รับอนุญาตได้ยังไง อีกอย่างหาก
เกิดความวุ่นวายขึ้นจริง ๆ ศาลนั้นแหละที่จะลำบาก ถือเสียว่า
เธอกำลังแก้ปัญหาให้ศาลอยู่ก็แล้วกัน!

เอาตามนี้แหละ หลังการพิจารณาคดีสิ้นสุดลง เธอ
จะพาต่งเซียงออกทางนี้!

ติก ติก

เสียงฝีเท้าดังก้องมาจากอีกด้านของทางเดิน เล่อเว่ย
รีบหลบเข้าไปในห้องน้ำใกล้ ๆ และแกลังทำเป็นเพิ่งเดินออกมา
จังหวะนั่นเองเธอก็ได้ยินบทสนทนาระหว่างชายหญิงคู่หนึ่ง

“เสวียปิง เธออยู่ที่นี้กับแม่ก่อนก็แล้วกัน”

“พี่ พ่อเขาหมายความว่ายังไง ที่บอกว่าไม่อยากจะ
แต่งงานใหม่กับแม่”

ไม่อยาก

บทที่ 209 ตาบอดชัด ๆ

เท้าของเลอเวยชะงัก ก่อนจะก้าวถอยหลังกลับไปอย่างเงิบ ๆ

ไม่ใช่ว่าเธอไม่อยากจะแอบฟัง แต่เธอไม่อยากให้หยางเสวี่ปิงเห็นหน้าของตัวเองและจดจำได้ตั้งแต่ตอนนี้

เพราะในชาตินี้ หยางเสวี่ปิงยังไม่รู้จักเธอ ในขณะที่เธอสามารถจับตาดูหยางเสวี่ปิงได้ ซึ่งถือว่าเป็นข้อได้เปรียบอย่างมาก เธอจึงให้หยางเสวี่ปิงเห็นหน้าของตัวเองไม่ได้!

“เสวี่ปิง เธอไม่ต้องกังวลเรื่องพอกับแม่หรือ พวกท่านอายุมากแล้ว รู้ว่าอะไรเป็นอะไร”

“รู้จริงหรือ แม่ต้องอยู่ในเมืองซีหลี่อีกนานแค่ไหน ที่ดินเราก็ได้มาแล้ว ทำไมแม่อังกลับบ้านไม่ได้อีก กฎหมายไม่ได้ห้ามคู่ที่หย่าร้างแต่งงานกันใหม่สักหน่อย”

“เอาน่า เรื่องของคนแก่ เธออย่าห่วงเลย ว่าแต่เหวินเยว่มาซีหลี่กับเธอด้วยหรือเปล่า หรือว่าปิดเทอมอยู่”

“ยังไม่ปิดหรอก แต่เธอบอกว่าเรียนไม่รู้เรื่องเลยขอกลับบ้านสักสองสามวัน”

“ไต่ยังไง เธอนี่ ตามใจลูกจนเคยตัว!”

“ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย เหวินเยว่เป็นผู้หญิง เรียนสูงไปก็เท่านั้น ได้คู่ดีก็พอแล้ว ถ้าลูกเป็นผู้ชาย ฉันก็ไม่ตามใจขนาดนี้หรอก”

“สมัยนี้สาว ๆ ก็ต้องพึ่งพาตัวเองได้ ส่งลูกเธอกลับไปเรียนไว ๆ เถอะ เรียนหนักตามวัยไม่เสียหายอะไรหรอก ว่าแต่ไม่ได้เจอเหวินเยว่นานแล้ว เธอมีแฟนหรือยัง”

“ยังไม่มี แต่เห็นว่าชอบ ๆ อยู่คนหนึ่ง น่าเสียดายที่เขาไม่เป็นโล้เป็นพาย ออกจากกองทัพแล้วอยู่แต่บ้าน ไม่ทำงาน ทำการอะไร ดีแต่หล่อไปวัน ๆ หึ ผู้ชายแค่นี้หน้าตาดีจะไปมีประโยชน์อะไร!”

“คนไหน”

“ลูกชายตระกูลหลิว”

“ไท่เจิ้งเหอ”

ถึงเล่อเวยจะไม่รู้ว่าทำไมหยางเสวี่ปิงกับพี่ชายถึงมา
คุยกันตรงทางเดิน แต่เธอก็ไม่รู้สักผิดเลยสักนิดที่กำลังแอบฟัง
แค่ไม่คาดคิดว่าจะได้ยินชื่อของหลิวไท่เจิงในบทสนทนานั้น

เธอไม่ได้เจอหลิวไท่เจิงมาหลายวันแล้วซึ่งถือเป็นเรื่อง
ปกติ เพราะอีกไม่ถึงเดือนเขาก็ต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัย เธอ
ได้ยินจากอวีเจียงเชื่อว่าเขาอยู่แต่ในบ้าน ไม่ออกไปไหนเลย
เอาแต่เรียนกับเรียนเท่านั้น

ไม่น่าเชื่อว่าหยางเสวี่ปิงจะรู้จักกับหลิวไท่เจิง!

เล่อเวยกลั้นหายใจ ยืนอยู่ข้างอ่างล้างหน้าในห้องน้ำ
เพื่อมีใครเข้ามา เธอจะได้เปิดก๊อกน้ำแกล้างทำเป็นล้างมือได้
โดยไม่ผิดสังเกต

พี่น้องสองคนข้างนอกไม่ได้สนใจมองเข้ามาในห้องน้ำ
แต่ยังคงคุยกันต่อ

“ไท่เจิงเป็นลูกชายคนโตของตระกูลหลิว อนาคตไกล
ไม่เสียหายหรอกถ้าเหวินเยว่จะคบกับเขา”

“ตระกูลหลัวมีอำนาจก็จริง แต่ถ้าหลัวไถเจิงไม่เอาถ่าน ก็ไร้ประโยชน์ ฉันได้ยินมาว่าตระกูลเจียงให้น้องสาวของเขา เป็นทายาทคนต่อไป ลองคิดดูสิ เขาต้องแย่งแค่ไหน บ้านนั้น ถึงได้เลือกเด็กผู้หญิงมาเป็นคนดูแลกิจการ จะให้ฉันปล่อย เหวินเยวไปอยู่กับคนแบบนั้นจริงๆ นะเหรอ”

“จริงเหรอ ฉันคิดว่าไถเจิงก็ค่อนข้างดีเลยที่เดียวนะ แต่เอาเถอะ สิ่งสำคัญก็คือพวกเขาสองคนคิดยังไงต่อกัน มากกว่า”

“เหวินเยวหลงเขาหัวปักหัวปำเชียวล่ะ ต้องเป็นเขา เท่านั้น ไม่เอาใครเลย ฉันล่ะเป็นห่วงลูกจริงๆ ไว้พี่กลับมา ว่างใจแล้ว ช่วยเตือนเหวินเยวให้ฉันหน่อยเถอะ บอกว่า อย่าเอาแต่พูดเรื่องอิสรภาพหรือความเคารพในตัวลูกอะไรนั้น เธอยังเด็กมาก จะไม่ให้ฉันห่วงได้ยังไง”

“...ได้ ว่างกลับไปแล้ว ฉันจะลองเกลี้ยกล่อมหลานให้”

ขณะที่ทั้งสองคุยกัน เสียงของพวกเขาก็ค่อยๆ ห่าง ออกไป เมื่อไม่ได้ยินเสียงใครแล้ว เล่อเวยก็นั่งออกจากห้องน้ำ และมองไปทางสวนด้านหลัง

ข้อมูลที่เราเพิ่งได้รู้มานั้นไม่น้อยเลยจริงๆ!

พ่อแม่ของหยางเสวียปิงหย่ากันนั้นหรือ ดูจากอายุของ
หยางเสวียปิงแล้ว พ่อแม่ของเธอน่าจะอายุเกือบเจ็ดสิบปี
หย่าร้างในวัยนี้ แล้วคิดจะแต่งงานกันใหม่อีกหรือ

เรื่องที่ดิฉันที่ได้มาอีก พวกเขາหมายความว่ายังไง

แถมยังรู้จักกับหลิวไท่เจิงด้วย จากคำพูดของพวกเขา
ดูเหมือนลูกสาวของหยางเสวียปิงจะชอบหลิวไท่เจิง แต่หยาง-
เสวียปิงไม่เห็นด้วย เพราะคิดว่าเขาไม่เอาถ่าน

ตกลงดี

คนที่ตั้งใจเป้าหมายว่าจะเข้ามหาวิทยาลัยปักกิ่ง จะเป็นคน
ไม่เอาถ่านได้ยังไง

ตาบอดชัดๆ!

บทที่ 210 ไม่ได้จินา

หลิวไถเจิงเป็นคนที่น่าทึ่งมาก!

ดีไปหมดทุกอย่าง!

เขาไม่เพียงแค่น้ำตาดี แต่บุคลิกยังยอดเยี่ยม และมีความสามารถมากอีกด้วย!

เล่เว่ยหงุดหงิดจนแทบคลั่ง ทำไมเธอถึงกล่าวว่าหลิวไถเจิงแบบนั้น!

เธอจดจำสิ่งที่ได้ยินมาไว้ในหัวทั้งหมดแล้ว

รอก่อนเถอะ หยางเสวี่ปิง!

แก้แค้นสิบปีก็ยังไม่สาย!

แต่ว่า...หลิวไถเจิงกับสวีวินเหยวี่มีความรู้สึกต่อกันจริงๆ หรือ

เล่อเว่ยรู้สึกรากับมีกรงเล็บเล็กๆ ข่วนที่หน้าอกของเธอ มันเป็นความรู้สึกอึดอัดที่บอกไม่ถูก เธอกลับเข้าไปในห้องน้ำ มองภาพสะท้อนของตัวเองในกระจก จากนั้นก็เอื้อมมือไปเปิดก๊อกน้ำและล้างหน้า

หยุดคิดเรื่องพวกนั้นได้แล้ว

ตอนนี้หลิวไท่เจิงอยู่ในช่วงเวลาสำคัญของการสอบเข้ามหาวิทยาลัย หากไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตาย ไม่ควรไปรบกวนเขาเป็นอันขาด!

มาลองคิดดีกว่าว่า เกิดอะไรขึ้นกับพ่อแม่ของหยางเสวียปิง

น่าเสียดายที่ตอนนี้เธอไม่มีช่องทางในการสืบสวน เธอแค่เคยสอบถามหลิวไท่เจิงเกี่ยวกับเรื่องในกรมทหารเท่านั้น

ทุกความสงสัยคงต้องรอหลังหลิวไท่เจิงสอบเสร็จ!

เมื่อกลับมายังพื้นที่รับรองชั้นสอง เล่อเว่ยก็นั่งลงท่ามกลางคนบ้านสกุลลู่อีกครั้ง

ทันทีที่พวกเขาเห็นเธอกลับมา พวกบ้า ๆ จากสกุลลู่ก็เริ่มถามเธอว่า “เสี่ยวต่งพาเด็กมาจริงๆ เหรอ”

“ดีแล้วละ ปล่อยเด็กไว้กับครอบครัวนี้ไม่ได้เด็ดขาด ไม่งั้นคงได้เสียคนแน่!”

เล่อเว่ยได้แต่ยิ้มกับคำถามนั้น และไม่ได้พูดออกไปตรง ๆ เพียงแค่บอกว่าเธอเองก็ไม่แน่ใจ

ส่วนคนจากบ้านสกุลลู่เองก็ไม่ได้ต้องการคำอธิบายใดๆ เพียงแค่มองหาข้ออ้างในการวิพากษ์วิจารณ์สกุลต่งก็เท่านั้น

หลังจากรอมานานกว่าสองชั่วโมง ในที่สุดการพิจารณาคดีก็สิ้นสุดลง

ภายใต้การคุ้มครองของตำรวจศาล ทนายโจวเดินนำออกมาก่อน ตามด้วยลู่อ้วนและต่งเซียง

ทุกคนจากบ้านสกุลลู่เข้าไปล้อมรอบพวกเขาทันที เล่อเว่ยดึงตัวต่งเซียงออกมาก่อน “เป็นยังไงบ้าง”

“ตัดสินเรียบร้อยแล้ว” ต่งเซียงมองไปรอบ ๆ ก่อนจะถามว่า “ครอบครัวนั้นล่ะ”

“พวกเขาอยู่ที่ชั้นหนึ่ง เพราะทะเลาะกับบ้านลู่จวน ตำรวจศาลเลยจับแยกค่ะ” เล่อเว่ยเหลื้อมองทนายโจวที่ถูกกรุมล้อม แล้วหันไปถามต่งเซียงว่า “เราไปกันเลยไหม”

ต่งเซียงส่ายหน้า “ฉันว่าน่าจะไม่ใช่ไรนะ”

เธอลดเสียงลงก่อนจะบอกว่า “มันน่าฟังมาก คนบ้านนั้นไม่พูดเรื่องของหยางหยางเลยสักคำ พอผู้พิพากษาถามว่ามีใครต้องการจะดูแลเขาไหม ก็ไม่มีใครตอบเลยสักคน”

เล่อเว่ยยืม “อย่างที่คุณคิดเอาไว้เลย พี่วีนี่เยี่ยมจริงๆ”

“เยี่ยมจริงๆ นั่นแหละ” ต่งเซียงยิ้มออกมาเช่นกัน ในที่สุดก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก “ศาลตัดสินแล้วว่าสิทธิในการเลี้ยงดูเป็นของฉัน”

เล่อเว่ยถอนหายใจอย่างโล่งอกเช่นกัน ตอนนั้นเอง ลู่จวนก็แทรกตัวออกจากครอบครัวที่รายล้อม แล้วพูดว่า “เธอสองคนอย่าเพิ่งหนีกลับนะ มากินข้าวด้วยกันก่อน พวกเรามากันตั้งหลายคน เชิดหน้าเดินออกไปได้เลย สกุลตั้งทำอะไรไม่ได้หรอก”

ต่งเซียงไม่ได้ตอบ เพียงแค่มองไปที่เล่อเว่ยและรอให้เธอ
ตัดสินใจ

เล่อเว่ยยิ้ม ก่อนจะส่ายหน้า “เราไปไม่ได้หรอกค่ะ
อีกสักพักเราก็จะกลับแล้ว”

“เฮาน่า มากินด้วยกันก่อน ยังพอมีเวลาไม่ใช่เหรอ”

“พวกเราทั้งเด็กไว้ที่บ้าน แล้วฉันเองก็ไม่ได้เจอหน้าแม่
มาสัปดาห์แล้ว เลยอดเป็นห่วงไม่ได้”

ต่งเซียงก็คิดเช่นเดียวกัน ทันทีที่ได้คำตัดสิน สิ่งที่เธอ
อยากเห็นมากที่สุดก็คือใบหน้าเล็กๆ ของเจิ้งหยาง

“คราวหน้าแล้วกันค่ะพี่ลู่ เรายังมีโอกาสกินข้าวด้วยกัน
อีกหลายครั้ง หรือพี่จะมาหาฉันที่กวางโจวก็ได้”

“ก็จริง” เธอเข้าใจว่าเด็กสำคัญกว่า ลู่จวนจึงไม่ย้ออีกฝ่าย
ไว้ “เออละ พวกเธอมีเบอร์ติดต่อฉันอยู่แล้ว ถ้าเปลี่ยนที่อยู่ยัง
อย่าลืมโทร.มาบอกฉันก็แล้วกัน ไม่ต้องห่วง สกุลเจิ้งไม่มีทางรู้
ที่อยู่ของพวกเธอจากฉันแน่!”

“ฉันเชื่อค่ะ แล้วก็ไม่ต้องห่วงเลย!”

“งั้นลงไปพร้อมกันเถอะ ลุงฉันเอารถกระบะมา เดี่ยวให้
ลุงไปส่งพวกเธอที่โรงแรม”

เล่อเว่ยไม่ปฏิเสธน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ นั้น

เมื่อพวกเขาเดินลงไป ก็เห็นครอบครัวสกุลเต็งทั้งหมด
อยู่ที่ชั้นหนึ่ง เต็งซานเป่าไม่ได้ยืนที่นั่นด้วยเพราะถูกควบคุมตัว
ไปแล้ว

ทันทีที่ยายเต๋าเต็งเห็นพวกเขาลงมา ก็ผุดลุกขึ้นยืน
ในทันที

บทที่ 211 ชัยชนะ
ที่สวองาม

“นั่งต่งเชียง!” นางเต็งไม่เห็นคนอื่นอยู่ในสายตา แต่พุ่งตัว
เข้าใส่ต่งเชียงในทันที “นั่งสารเลว!!”

“เฮ้ เฮ้ เฮ้!” ก่อนที่นางเต็งจะเข้าถึงตัวต่งเชียง บ้าสองคน
จากบ้านสกุลสู้ก็เข้ามารั้งตัวยายเฒ่าเอาไว้ “คิดจะทำอะไรนะ
จะทำอะไร!”

เล่อเวยสะกิดตัวชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ซึ่งน่าจะเป็น
ลูกพี่ลูกน้องของลู่อ้วน แล้วบอกว่า “ไปตามตำรวจศาลเถอะคะ
อย่าปล่อยยายแก่ก่อเรื่องเลย”

“ได้!” ชายคนนั้นพยักหน้ารับคำ ก่อนจะรีบพุ่งตัวออกไป

นางเต็งยังสบถไม่หยุด “นั่งแพศยา แก่เอาชู้มาเย้ยฉัน
ถึงหน้าบ้าน ขโมยหลานชายฉันไป แล้วยังทำให้ลูกชายฉันต้อง
ติดคุก! ลูกชายที่น่าสงสารของฉัน!”

ต่งเชียงเอาชู้ที่ไหนไปเย้ยกันนะ

อ้อ เล่เวเวเข้าใจแล้ว เธอคงหมายถึงหลัวไท่เจิงในคีนั่น

“ยายอย่ามาเพื่อเจอ เห็นๆ อยู่ว่าลูกชายตัวเองหลอก
ผู้หญิงให้แต่งงานด้วย ศาลท่านก็ตัดสินแล้ว เลิกโกหกสักที
เถอะ!” ป้าคนหนึ่งจากฝั่งสกุลลู่ ยืนทำสะเอวตอบโต้อย่างดุเดือด

“แก่นั่นแหละเพื่อเจอ! ปล่อยฉินนะ! สะไ้ใหญ่! สะไ้รอง!
ยืนดูอะไรอยู่ ไม่เห็นหรือว่าพวกมันจะตีฉิน”

“ใครตีแกยะ ใครตี”

“ใช่ ยายนั่นแหละที่จะเข้ามาทำร้ายคนอื่นก่อน ใครๆ
ก็เห็น อย่ามาโกหกหน้าด้านๆ นะ!”

ยายเฒ่าเต็งปัดซ้ายป่ายขวา แต่ก็พบว่าตัวเองดินไม่หลุด
จึงพยายามนั่งลง แต่ถูกอีกฝ่ายรั้งตัวเอาไว้ทำให้นั่งลงไปไม่ได้
เธอเลยโบกมือทុบตีป้าจากสกุลลู่ และตะโกนว่า “พวกนี้ทำร้าย
ฉิน! พวกมันตีฉิน! พวกมันทำร้ายคนในศาล!”

“ตะโกนหาอะไร เราไม่ได้ทำร้ายยายสักหน่อย!”

ป้าสกุลลู่รีบปล่อยตัวนางเต็งทิ้งลงบนพื้น

นางตั้งบิบน้ำตาทันทีที่ที่นั่งลง และทูปพื้นไวยวาย
คร่ำครวญว่า “พวกมันทำร้ายฉัน! คนมันเยอะกว่าเลยหาเรื่อง
ทูปตีฉัน!”

ลู่อวจนถึงเล่อเว่ยออกมาก่อนจะบอกว่า “พาท่งเซียง
ออกไปก่อน”

ตอนที่เล่อเว่ยพยักหน้า เธอก็เห็นต่งเซียงผลักคนบ้าน
สกุลลู่่ออก แล้วเดินเข้าไปหานางตั้ง “นี่ยายเฒ่า!”

“เสี่ยวต่ง!”

“พี่ต่ง!”

“ไม่เป็นไร” ต่งเซียงยกมือขึ้นห้ามพวกเธอ และพูด
เสียงดังฟังชัดว่า “ยายเฒ่า คุณี่ให้ตี่ๆ นะ”

เธอคลีกระดาศไปหนึ่งออกก่อนจะพูดว่า “อ่านไม่ออก
ใช้ไหม ฉันจะอ่านให้ฟังเอง ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เต็งซานเปา
กับฉันไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กันทั้งสิ้น การแต่งงานถือเป็น
โมฆะโดยสมบูรณ์!”

เธอหยุดพูด และไม่ได้ตั้งเอกสารแผ่นอื่นออกมา แค่อะบัตกระดาศไปเดิมอีกครั้ง “นอกจากนี้ ศาลได้มอบสิทธิในการเลี้ยงดูหยางหยางให้กับฉัน หยางหยางเป็นลูกชายของฉัน ของฉันคนเดียว ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับสกุลเต็ง!”

นางเต็งจ้องกระดาศแผ่นนั้นด้วยดวงตาเบิกกว้าง

“แก!!!” นางเต็งเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วราวกับไม่ใช่คนอายุเจ็ดสิบ หลังจากร้องออกมาเสียงดังก็พุ่งเข้าไปคว้ากระดาศจากมือต่งเซียง ฉีกมันเป็นชิ้นๆ พร้อมกระที่บมันกับพื้นซ้ำๆ!

“ทำอะไรนะ!”

“ฉีกทำไมเนี่ย!”

“ฉีกเลย ฉีกให้หมด!” นางเต็งถ่มน้ำลายใส่ “กลายเป็นชิ้นๆ แบบนี้แล้วจะทำอะไรได้ ใครบอกว่าเต็งหยางไม่ใช่คนสกุลเต็ง ในเมื่อเขาแซ่เต็ง!”

ต่งเซียงมองนางเต็งด้วยสายตาเย็นชาราวกับตกใจสุดขีดจากสิ่งที่หญิงชราทำ ก่อนจะค่อยๆ หัวเราะออกมาแล้วพูดว่า

“เอาเลย จึกตามสบายเลย เพราะกระดาษแผ่นนั้นไม่ใช่คำตัดสินจริงๆ อยากจึกเท่าไรก็จึกเลย ฉันยังมีอีกหลายแผ่น”

เธอหยิบกระดาษปึกหนึ่งออกมาจากทางด้านหลัง แล้วโปรยใส่ห้วงนางเติ้งราวกับเศษกระดาษในงานรื่นเริง จนเกิดเป็นเสียงดังแกรกรากตอนที่พวกมันร่วงหล่นลงสู่พื้น

เมื่อเลื้อยเวมมองเห็นก็อดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้

กระดาษปึกนั้นคือเอกสารที่ทนายโจวเอามาให้พวกเธอศึกษาเมื่อวาน แม้ว่าเธอจะรู้สึกสงสารทนายโจวอยู่นิดหน่อย แต่หลังจากวันนี้ กระดาษพวกนั้นก็ไม่มีประโยชน์แล้ว ต่งเซียงเอามันมาใช้หลอกนางเติ้งได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“อีกอย่างนะ” เสียงของต่งเซียงบ่งบอกถึงความรู้สึกลึบๆ “ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป หยางหยางจะไม่ใช่แซ่เติ้งอีก!”

บทที่ 212 ความหวังลม ๆ แล้ง ๆ

“แกพูดอะไรนะ! พุดอีกทีสิ นี่มันบ้าชัด ๆ!” ยายเผ่าเต็งรับไม่ได้ เมื่อได้ยินคำนั้น เธอรีบผุดลุกขึ้น หมายจะฉีกต่งเซียงออกเป็นชิ้น ๆ

“แยก! แยกออกจากกันให้หมด!”

ตอนนั้นเองที่ตำรวจศาลหลายนายวิ่งเข้ามา สองนายควบคุมตัวนางเต็งเอาไว้ ส่วนตำรวจนายอื่นที่มีสีหน้าเคร่งเครียด ตวาดไล่คนจากบ้านสกุลลู่ “การพิจารณาคดีจบแล้ว ออกไปให้หมดเดี๋ยวนี้!”

“ได้จะได้ เรารีบไปกันเถอะ!”

“ไปแล้วจะ ไปแล้ว!”

คนบ้านสกุลลู่ปฏิบัติตามเป็นอย่างดี รับลูกตำหนิจากตำรวจศาลแล้วรีบออกไปจากที่นั่น

เล่อเวยกับต่งเซียงเบียดกันอยู่ตรงกลางระหว่างกลุ่มคน และถูกพาออกจากศาลมาพร้อมๆ กัน โดยไม่ให้โอกาสนางตั้งได้ตอบโต้

“ต่งเซียง! นังต่งเซียง! กลับมานี่นะ! มาพูดให้ชัดๆ! กลับมาเดี๋ยวนี้!”

“ใครจะกลับไปให้โง่!” ต่งเซียงหัวเราะแล้วแลบลิ้นออกมา “สะใจจริงๆ!”

“ดูทำหน้าที่เข้าสี!” ลู่จวนหัวเราะ “สะใจขนาดนั้นเลยเหรอ พวกเธอยังไม่กลับได้ไหม มากินข้าวด้วยกันก่อน เมื่อเช้าลุงสามเพิ่งเอาอาหารทะเลจากหมู่บ้านมาให้ สดๆ ทั้งนั้นเลย!”

“คราวหน้าละกันจ๊ะ คราวหน้าแน่นอน ลูกที่บ้านฉันยังเล็กอยู่ เลยอดเป็นห่วงไม่ได้จริงๆ”

“งั้นไม่เป็นไร เอาแบบนั้นก็ได้อ”

เล่อเวยยิ้มก่อนจะพูดว่า “ไว้เจอกันคราวหน้า ตอนที่พี่มากวางโจว ฉันจะต้อนรับขับสู้อย่างดีเลย”

“ตกลงตามนั้น คงต้องให้ที่หนึ่งของมณฑลเลี้ยงอาหาร
ดี ๆ บ้างแล้วละ เพื่อจะทำให้ฉันฉลาดขึ้นมาบ้าง”

“ดูพี่พูดเข้าลึคะ!”

หลายคนหัวเราะขึ้นมาและพร้อมใจกันเดินไปตามถนน
เล่อเว่ยไม่ปฏิเสธเมื่อลุงของลู่อ้วนยืนกรานที่จะขับรถไปส่ง
พวกเธอทั้งสองคน พอกลับมาถึงโรงแรม พวกเธอก็ไม่รอช้า
รีบเก็บสัมภาระและตรงไปที่ตลาดเพื่อหารถกลับบ้านทันที

เล่อเว่ยตั้งใจมองไปรอบ ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าเธอจะไม่เจอ
เข้ากับหยางเสวี่ปิงอีก

คิด ๆ ดูแล้ว รู้สึกโชคไม่ดีเลย มาถึงซีหลี่เพียงแค่สามวัน
แต่เจอกับหยางเสวี่ปิงไปแล้วสองครั้ง

เธอสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับครอบครัวของหยางเสวี่ปิง
และเหตุการณ์เดียวกันนี้เคยเกิดขึ้นในชาติที่แล้วด้วยหรือเปล่า
เป็นไปได้ไหมว่าการหายตัวไปอย่างเงิบ ๆ ของหยางเสวี่ปิง
ในภายหลัง อาจจะเกี่ยวข้องกับพ่อแม่ของเธอ

เล่อเว่ยพยายามคิดแต่กลับคิดไม่ออก โชคดีที่ต่งเซียง
ซึ่งเหนื่อยล้ามาตลอดทั้งวันจากการตื่นแต่เช้าตรู่และใช้เวลา
หลายชั่วโมงในห้องพิจารณาคดี ฟังไหล่ของเธอและผล็อยหลับ
ไปแล้ว ทำให้ไม่เห็นสีหน้าที่ยากจะคาดเดาได้ของเล่อเว่ย

หยางเสวียปิง...

ตอนนี้เล่อเว่ยทำได้แค่อธิษฐาน เพราะการเกิดใหม่
ของเธอนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงมากมาย มันคงจะดีไม่น้อย
หากชะตากรรมของหยางเสวียปิงเปลี่ยนแปลงไป และปล่อยให้
เธออยู่แต่ในเมืองซีหลี่ ไม่ต้องกลับไปทักวางโจวอีก

หากเป็นแบบนั้นจริง อุปสรรคที่ใหญ่ที่สุดในชีวิตของ
เล่อเว่ยก็จะหายไปเอง ซึ่งถือเป็นเรื่องที่วิเศษมาก!

คิดอย่างนั้นแล้ว เล่อเว่ยก็ยิ้มเจื่อนๆ กับตัวเองอย่าง
อดไม่ได้ เพราะรู้ว่าตัวเองกำลังหวังลมๆ แล้งๆ อยู่

ต่งเซียงหลับสนิท แต่เล่อเว่ยไม่กล้านอนเพราะมีเงิน
ติดตัวอยู่ เธอได้แต่มองออกไปนอกหน้าต่างชมวิวทิวทัศน์
คิดถึงสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในหัว เธอคิดถึงหยางเสวียปิงพักหนึ่ง

คิดถึงหลัวไทเจิงพักหนึ่ง หลังจากนั้นไม่นาน ก็เปลี่ยนไปคิดถึง
แผนการที่จะไปกวางโจว จนในที่สุดรถก็มาถึงฉางผิง

ทันทีที่ลงจากรถ เล่อเวยกี้พาต่งเซียงไปที่ร้านขายของชำ
และซื้อของเล่นสองชิ้นให้ต่งเซียง ก่อนจะบอกว่า “ในฐานะแม่
ที่ไม่ได้กลับบ้านมาสัปดาห์ ถ้าไม่มีอะไรติดมือมาด้วย ลูกอาจจะ
ร้องไห้ได้นะคะ”

ต่งเซียงถือของเล่นในมือด้วยความมุงนง “ร้องไห้เรื่อง
อะไร ปกติฉันก็ไม่เคยซื้อของเล่นให้เขาอยู่แล้ว ถ้าต่งต่งไม่ได้
ทำของเล่นให้หยางหยาง เด็กในหมู่บ้านก็เล่นแค่หินกับไม้
นั่นแหละ จะว่าไปก็ต้องขอบคุณฝีมือของต่งต่งจริงๆ”

เล่อเวยเซงก็ไปชั่วคราว เมื่อได้ยินแบบนี้

ในชาติก่อน เธอซื้อของเล่นโดยไม่คิดอะไรมานานับครั้ง
ไม่ถ้วน

ทุกครั้งที่เธอต้องไปประชุมนอกเมือง เธอจะหาซื้อของ
ให้ลูกสาวเสมอ ไม่ว่าจะเป็นของเล่นหรือเสื้อผ้าใหม่ ไม่เช่นนั้น
เจ้าตัวน้อยจะร้องไห้แงไม่หยุด

อดีตสาวตอข้อเขี้ยวจรัสในฐานะเศรษฐินียุค 80 เล่ม 3

重生八零甜妻有点狂

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《重生八零甜妻有点狂》

Author © 林间雪 (Lin Jian Xue)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司 BEIJING HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8283-9

เผยแพร่ครั้งแรก กันยายน 2568

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)